

[Finansministeren.]

lægge skjul på, at det havde jeg i og for sig også. Det var, som man ved, under overvejelse i regeringen at fremsætte det på et tidligere tidspunkt. Når det ikke skete, var det bl. a. — ja, jeg tør vel næsten sige først og fremmest — fordi der dels fra forskellig politisk side, dels fra visse erhvervsorganisationers side blevet givet udtryk for, at der måtte gøres et grundigere arbejde, inden man kunne stille tinget over for et forslag af denne art. Det var disse tilkendegivelser, vi tog til efterretning; det var derfor, lovforslaget blev fremsat på et senere tidspunkt, og det var derfor, vi valgte en anden vej til løsning af de foreliggende finansielle problemer.

Når jeg har sagt dette, vil jeg også gerne over for de ærede ordførere slå fast, at regeringen ikke ser dette lovforslag blot som en kortsigtet og øjeblikkelig foranstaltning, men i hvert fald i princippet ligesom de ærede ordførere ser det som led i det, man kalder en skattereform — jeg kan måske lidt mindre prætentivt sige som led i en vis omlægning af beskatningen, en vis forskydning i vægten fra direkte beskatning over til forbrugsbeskatning. Derudover ser vi det som en vis rationalisering af forbrugsbeskatningen, idet det efter vor opfattelse er en ud fra mange synspunkter rationel form for forbrugsbeskatning.

Jeg vil gerne ganske klart i anledning af nogle af de fremsatte udtalelser sige, at det ikke er regeringens opfattelse, at man vil kunne erstatte den direkte beskatning, indkomstbeskatningen, med en forbrugsbeskatning. Jeg tror, at der stadig væk vil være et behov for begge skatteformer, og jeg tror stadig væk, at indkomstbeskatningen må spille en vis rolle. Ikke mindst er jeg af den helt faste overbevisning, at den progressive beskatning må opretholdes for de større indkomster, hvis man skal have en rimelig social balance. Men inden for dette synspunkts rammer er vi altså af den opfattelse, at der kan ske en vis forskydning i vægten af beskatningen, altså at der lægges større vægt på forbrugsbeskatning og samtidig sker en vis lettelse i den direkte beskatning.

For så vidt er vi altså principielt enige med de ærede ordførere i denne henseende. Også vi ser dette forslag som et led i en

skattereform, og vi er indstillet på — og jeg tror også, at det om ikke andet så dog indirekte er fremgået af fremsættelsen — at dette må drøftes, og vi er da ikke på forhånd afvisende over for, at forhandlingerne må eller kan resultere i visse aftaler herom.

Jeg håber, at dette kan fremtræde som lidt af et svar på det ærede medlem hr. Henry Christensens spørgsmål om, hvorvidt regeringen tror, at den kan få bevilget denne afgift på sit glatte ansigt. Vi forestiller os, at der nok må knyttes visse aftaler dertil. Om så ansigtet bliver mere eller mindre glat af den grund, ja, det får vi jo se.

Derimod kan det ærede medlem vel næppe forestille sig, at jeg på stående fod skulle kunne give det, som det ærede medlem kaldte garantier vedrørende udgiftspolitikken. Jeg skal om denne foreløbig nøjes med at sige, at vi i regeringen har tilrettelagt en procedure vedrørende tilblivelsen af det næste finanslovforslag, som skulle give os mulighed for at holde meget stærkt igen på den udgiftsstigning, som naturligvis må påregnes til næste efterår, og i det hele få større fasthed ind over dette område. Jeg håber, at der kan foreligge resultater af disse bestræbelser på en sådan måde og på et sådant tidspunkt, at det kan komme til at spille en rolle for de forhandlinger, der skal føres.

Men jeg vil også sige, at lige meget hvilke garantier man nu forlanger, og hvilke garantier der kan gives, og hvorledes man end ser på disse ting, kommer man ikke uden om det forhold, at det fulde merproduvent af merværdiafgiften ikke vil være til rådighed i det første finansår, den gennemføres. Dens hele indretning er nu engang af en sådan art, at dette ikke lader sig gøre, og dermed er det klart, at den skattereform eller skatteomlægning, der kan blive tale om, ikke kan realiseres på én gang. Ville man stille krav herom, så mener jeg, man stiller umulige krav og dermed i virkeligheden afviser at forhandle om disse ting.

Der er en ting til, som jeg i denne forbindelse må understrege stærkt, og det er, at vi ikke fra regeringens side kan gå med til endelig vedtagelse af dette lovforslag, uden at der samtidig træffes bestemmelse om det, vi kan kalde kompensationerne.